

Okres upadku (XIV-XVI w.) Autor tekstu: Mariusz Agnosiewicz

(od tzw. niewoli awiniońskiej do soboru trydenckiego)

*„(...) każdy ksiądz, od najmniejszego do największego, rozpustą grzeszy i hołduje nie tylko naturalnej rozkoszy, ale i sodomskiej, nie znając hamulca, wyrzutów sumienia i wstydu. Dzięki przemożnemu wpływowi nierządnic i młodzieniaszków nie lada rzeczy można było w Rzymie uzyskać. Obaczył także, że wszyscy są żarłokami i pijanicami, że na kształt dzikich zwierząt jeno brzuchom swoim służą, nie mówiąc już o rozpuście. Jeszcze baczniej się im przyjrząwszy, poznał, że są skąpi i tak na grosz chciwi, że nie wstydzą się kupczyć wszystkim, poczynając od krwi ludzkiej, nawet chrześcijańskiej, a kończąc na rzeczach świętych, odpustach i beneficjach.”
Boccaccio, Dekameron*

Niewola awiniońska

Od 1309 r. Kościół zachodni jest uzależniony od Francji. Wszystko zaczęło się od starań Bonifacego VIII (1294-1303) o dalsze umacnianie władzy duchownej i budowania jej przewagi nad władzą świecką, które to starania doprowadziły do konfliktu z królem Francji Filipem IV Pięknym. Papież Klemens V osiadł w Awinionie, jako marionetka króla francuskiego. Po niewoli egipskiej i babilońskiej przychodzi czas na awiniońską

Wielka Schizma Zachodnia

Jednak nie niewola awiniońska miała być najgorszym upadkiem politycznym papieżstwa. Najgorsze przyszło po powrocie Grzegorz XI do Rzymu. W roku 1378 pojawiło się dwóch rywalizujących ze sobą papieży. Kiedy obrano Urbana VI (1378-89) wybór ten nie spodobał się Francuzom, którzy byli przyzwyczajeni przez lata „niewoli awiniońskiej” do wpływania na politykę papieżstwa. Obrali więc swojego papieża, Klemensa VII (1378-97). Rozpoczęła się Wielka Schizma Zachodnia, która miała zapoczątkować rozłam w Kościele katolickim na najbliższe 40 lat. Papieże popierani przez Francję rezydują w Awinionie, popierani przez Anglię, cesarstwo i ich sojuszników zasiadają w Rzymie. Upadł autorytet Kościoła, który jest coraz bardziej krytykowany za odchodzenie od chrześcijańskich norm moralnych. Bezpośrednio z tymi wydarzeniami wiązał się ostateczny upadek idei uniwersalizmu.

Trójca papieska

W 1409 r. zebrał się sobór reformatorski, który postawił sobie za cel zlikwidowanie schizmy. Niestety owe „reformy” pogorszyły tylko sprawę. Sobór obrał papieżem **Jan XXIII** (tak, dwukrotnie występuje to miano w dziejach papieskich, gdyż tego Kościół oficjalnie nie uznaje). Jednak urzędujący papieże nie okazali się skorzy do zrzeczenia się władzy. Tak więc nadal w Rzymie siedział **Grzegorz XII** (w dzisiejszym papieskim spisie oficjalnym tylko ten z trojga jest uznawany), zaś w Awinionie **Benedykt XIII**. Sytuacja ta utrzymała się przez 8 lat. Podobny przypadek miał miejsce w wieku XI, Henryk III zdetronizował w roku 1046 trzech istniejących papieży. Jan XXIII przed objęciem tiary zdeprawował ponoć w Bolonii 200 wdów i dziewic, uprawiał stosunki kazirodcze, do których przyznał się na soborze w Konstancji.

Sobór w Konstancji (1414-1418)

Na soborze w Konstancji skazano na śmierć przez spalenie Jana Husa (1415 r.) i Hieronima z Pragi (1416 r.), co wywołało krwawe starcia w Czechach. Przy okazji nakazano wykopanie kości Wiklifa, pochowanego przed 30 laty, oraz ich publiczne spalenie ([Zobacz źródło](#))

Na sobór zjechało aż 718 kurew **[1]**, których profesja papieżstwu nie wydawała się „biblijnie niepoprawna”, co udowodnili opodatkowaniem tejże (budowali sobie za to mosty w Rzymie). O dziwo, obecnie mamy jakiś dziwny regres w tej kwestii. Skalę zapotrzebowania Kurii na prostytutki można zauważyć poprzez porównanie ich liczby w dwóch włoskich miastach: Wenecji oraz Rzymu. Jak podaje historyk Will Durant, ok. XV w. zagęszczenie prostytutek wynosiło: Wenecja — 1 na ok. 26 osób, natomiast w Rzymie jedna przypadała na ok. 13 osób.

Polski delegat na sobór — Paweł Włodkowic — broni poglądu, że pogan nie należy nawracać siłą, dowodził w *De potestate papae*, że papież nie może nadawać ziem barbarzyńskim najeźdźcom prowadzącym podbój i chrystianizację tychże, mocą swej decyzji. Niestety nie potraktowano jego apelów poważnie. Teoria Włodkowica odżyła w okresie podbojów Nowego Świata

W 1417 zlikwidowano Wielką Schizmę Zachodnią, obierając jednego papieża Marcina V. Schizmę udało się zlikwidować dzięki staraniom soborów, toteż zdawało się, iż to one zaczną odgrywać odtąd decydującą rolę w Kościele. Tak się jednak nie stało, papieństwo szybko zdołało podźwignąć się z upadku, od soboru w Bazylei papieże zdołali sobie podporządkować sobory.

Sobór w Bazylei

Lata 1431-1449 to okres kolejnej schizmy w Kościele katolickim. W 1432 r. **sobór w Bazylei** uchwalił tezę o **wyższości soboru nad papieżem** oraz przywrócił wybór kanoniczny biskupów z wykluczeniem wpływów papieskich. Na takie *dictum* soboru papież, **Eugeniusz IV** (1431-1447), zareagował charakterystycznie: urządził własny sobór w Ferrarze, a bazylejski ogłosił nieważnym. Ostatni antypapież w historii Kościoła, **Feliks V**, sam złożył urząd.

Pius II (1458-1464), ojciec dwojga dzieci, zapewniał króla czeskiego, powołując się na św. Augustyna, że bez uporządkowanego systemu burdeli, Kościół nie może istnieć.

Sykstus IV (1471-1484) był skłonny do najdzikszych ekscesów seksualnych. Popierał budownictwo przybytków nierządu, sam też je fundował. Wprowadził podatek od uprawiania prostytucji (roczny dochód od kurew wynosił 80.000 dukatów). Machiavelli pisał o nim: „*Papież ten był pierwszym, który dowiódł jak wielka rozporządza władzą i ile spraw, które później okazały się błędne, można ukryć pod płaszczykiem papieskiego autorytetu*”. Pedofil.

Panowanie ojca i syna: papież **Aleksander VI** (1492-1503) — wyjątkowo amoralna bestia, prowadził życie zbyt rozwiązłe nawet w relacji do dość rozluźnionego pojęcia o moralności, jakie panowało w owej epoce; oraz kardynał **Cezare Borgia** (jego syn — rozpustnik i morderca). Aleksander VI przywdział purpurę jako dwudziestosześcioletek z nadania swojego stryjka, **Kaliksta III** (1455-1458). Przed tym prezentem krewnego przyszły papież nie miał żadnych święceń kapłańskich, co więcej, nie wykazywał najmniejszych zainteresowań sprawami religii. Przybył do pałacu watykańskiego z czwórką spółdzonych wcześniej dzieci. Swego najstarszego syna mianował dowódcą wojska papieskich. Oddawał się tam nieustannie grupowym i najbardziej dzikim orgiom (także w kręgu rodzinnym). Współżył ze swoją córką Lukrecją (swoim ciałem służyła poza tym braciom i kolejnemu papieżowi) . Podobnie jak jego poprzednik leczył się ssąc mleko kobiet po porodzie. Razem ze swoim synem Cezarem i córką Lukrecją organizowali orgie z kilkudziesięcioma prostytutkami jednocześnie. W 1493 zaraził się syfilisem. Nosił maskę zakrywającą zeszpeconą twarz. Rok przed śmiercią, w wieku 72 lat, spółdził ostatnie w swoim długim życiu dziecko. Na łożu śmierci (wypił omyłkowo truciznę przeznaczoną dla pewnego kardynała) obok papieża siedziały prostytutki, a jego ręce w śmiertelnych konwulsjach ścisnęły ich piersi.

Przypisy:

[1] Podręcznik do historii - Dzieje nowożytne" - Tadeusz Cegielski, Katarzyna Zielińska, 1998

Mariusz Agnosiewicz

Założyciel, redaktor naczelny i publicysta Racjonalisty, założyciel i prezes Polskiego Stowarzyszenia Racjonalistów. Kontakt online ([GG](#), [Skype](#))

[Strona www autora](#)

[Pokaż inne teksty autora](#)

(Publikacja: 04-07-2002)

[Oryginał.](http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,961) (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,961>)

Contents Copyright © 2000-2008 by Mariusz Agnosiewicz

Programming Copyright © 2001-2008 Michał Przech

Autorem tej witryny jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.

Właścicielem witryny są Mariusz Agnosiewicz oraz Autor.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tej witryny i jakiegokolwiek ich części.

Wszystkie strony tego serwisu, wliczając w to strukturę podkatalogów, skrypty JavaScript oraz inne programy komputerowe, zostały wytworzone i są administrowane przez Autora. Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do okresowych modyfikacji zawartości tej witryny oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tej witryny i nie korzystać z jej zasobów.

Informacje zawarte na tej witrynie przeznaczone są do użytku prywatnego osób odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów serwisu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na witrynie. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki zawiera.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych serwisu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do redakcja@racjonalista.pl